

Dawid

Historia biblijnego Dawida mogła by być świetnym tematem książki dla młodzieży, bo:

- Jest wielkie zapotrzebowanie na zjawiska nadprzyrodzone, stąd powodzenie Harry'ego Pottera, Władca Pierścieni, Opowieści z Narni itp., gdzie jest walka Dobrego ze Złem.

- Taka książka mogłaby nieść przesłanie, że słabe dobro może zwyciężyć wszechobecne zło, gdy tylko zaufa nieznanemu Dobru.

- Treść podana w interesującej formie mogłaby przybliżyć znajomość historii judeochrześcijańskiej.

Postać Dawida jest niesłychanie barwna. Autor z talentem, wyobraźnią i znajomością Biblii mógłby stworzyć światowy bestseller.

Można dostrzec, że Dawid, wybraniec Boży, prowadzony jest cały czas, by stać się pewnego rodzaju wzorem postępowania, Właściwie to on realizuje dwa przykazania miłości, w które potomek Dawida, Jezus Chrystus, streszcza 10 przykazań danych Izraelitom na górze Synaj:

1. Będiesz miłował Pana Boga swego z całej duszy, ze wszystkich sił swoich, a

2. Bliźniego swego jak siebie samego

Jak widziałabym treść takiej książki? Już samo wybranie Dawida przypomina wybranie Izraela - nic nieznaczącego narodu wśród ówczesnych potęg, jak Babilon czy Egipt. Dawid wśród swych dorodnych braci jako najmłodszy, spychany jest do najniższych posług, jak pasanie owiec, podczas gdy bracia chodzą na wyprawy wojenne, które prowadzi Saul. Jesse, przedstawiając swych synów Samuelowi, nawet o nim zapomina.

Historia Dawida znana jest powszechnie przede wszystkim z jego zwycięstwa nad Goliatem. Jak mogło do tego dojść? Tu można puścić wodze fantazji.

Skąd u Dawida taka miłość do Boga i takie Jemu zaufanie? Dawid pasie owce, a żeby bronić je przed dzikimi zwierzętami, ćwiczy się w strzelaniu z procy i dochodzi w tym do perfekcji. Spotyka tam starszego człowieka, który też pasł owce, bo nie nadawał się już do cięższych prac. Dawid zaprzyjaźnił się z tym człowiekiem, który opowiadał mu historię Izraela, ze szczególnym podkreśleniem tych momentów, gdy wyraźna była opieka i pomoc Boga. Jeśli ma się do Niego bezgraniczne zaufanie, Bóg nigdy człowieka nie zawiedzie. I z takim

zaufaniem Dawid przystępuje do walki z Goliatem. Stary przyjaciel (w którym można rozpoznać wysłannika Boga) podaruje Dawidowi harfę i uczy na niej grać.

Dalsza historia Dawida pełna przygód i niebezpieczeństw nadaje się do napisania fascynującej powieści. Dawid kontaktuje się z Bogiem przy pomocy proroka Samuela, a później proroka Natana, ale też sam pyta Boga przy podejmowaniu ważnych decyzji. Jego uwielbienie, zaufanie i miłość do Boga wyrażają się w szacunku do Bożego pomaźa Saula, mimo że ten nastaje na jego życie.

Ta postawa jest w wyraźnej sprzeczności z panującymi zwyczajami, gdy istnieje zasada „oko za oko, ząb za ząb”, a zniewagi nie można zostawić bez zemsty. Dopiero Chrystus naucza, że zło należy zwyciężać dobrem.

Opisując historię Dawida trzeba zwrócić uwagę na jego pokorę (taniec przed arką, przyjmowanie niepowodzeń, jak ucieczka przed Absalomem, wyzwiska Szimei).

Osobną historią jest przyjaźń Dawida z Jonatanem, synem Saula. Tam pada stwierdzenie: „*umiłował go tak, jak samego siebie.*” (1Sm 18,3) – to dokładne sformułowanie drugiego przykazania miłości.

Dawid jest też człowiekiem, więc grzeszy. Powodzenie i osiągnięcie najwyższego stanowiska, jak bycie królem, powoduje, że zapomina o Bożych przykazaniach i wtedy staje się mniej odporny na pokusy szatańskie. Taką pokusą jest grzech pierworodny jakim jest pycha i seks. Ten grzech, zabranie żony swojemu wiernemu podwładnemu, rodzi następne, jak kłamstwo i zabójstwo. Bycie na szczycie ludzkiej kariery powoduje, że nie uświadamia sobie nawet swojego grzechu. Gdy jednak mówi mu o tym prorok Natan, żałuje, przeprosza Boga, pisze psalm pokutny (Ps 51) i z pokorą przyjmuje niepowodzenia, które go dotyczą. Dawid jest tu także wzorem człowieka, który, gdy zgrzeszy, wyraża prawdziwy żal. Bóg jest miłosierny i przebacza grzesznikowi, jeśli za grzechy żałuje i postanawia się poprawić. Dawid wcześniejszym swoim życiem przeszedł egzamin z miłości do Boga, a teraz przeszedł egzamin grzesznika. I choć po grzechu doznaje wielu niepowodzeń, przyjmuje je z pokorą uznając, że jest to rodzaj pokuty.

Dawid jest tym wyjątkiem, który w swym życiu wypełnia oba przykazania miłości, jemu więc Bóg obiecuje, że jego potomek będzie królować na wieki (2Sam 7,12-16). Tym potomkiem jest Jezus Chrystus.

Dodatkową trudnością napisania takiej książki w dzisiejszych zlaicyzowanych czasach jest, by interesująca narracja przeważała niechęć ludzi krytycznych wobec Kościoła i wiary.